

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΤΗΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΡΟΝ
ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΦ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΗΛΗ ΕΚΔΟΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ

ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ Ι ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 58

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΑΚΑΡΔΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Εἰς τὴν στιγμήν παρουσιάσθησαν καὶ τὰ δύο : ἓνα ὑπε-

Τὸ ἄλογο τοῦ ἔφυγε καλαῶον

ρήφανον ἄλογο καὶ καμμιά διακσσαριά καλικάντζαροι τυμμένοι με κόκκινα φορέματα!

Ἡ συνοδεία ἦτο πολὺ χαριτωμένη καὶ ὁ ὑπερήφανος πρίγκιψ τὴν ἐκόνταξε περιφρονητικῶς καὶ εἶπε με δυνατὴν φωνήν.

— Τί ζωφία εἶσθε σεῖς! Σεῖς εἶσθε ἡ τιμητικὴ συνοδεία μου! χα, χα, χα, θὰ σᾶς τσαλαπατήσω ὅλους σάν μυρμηγκία!

Ἐκεῖνος ποὺ ἐκράτει τὸ ἄλογο ἔσκυφεν ἕως κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ εἶπειτα, ἀφοῦ προσήλωσε τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἐπάνω εἰς τὸν πρίγκιπα, ἀπεκρίθη:

— Ὑψηλότατε οἱ καλικάντζαροι εἶναι γενναῖοι!

— Πολὺ καλὰ, ἐμπρὸς λοιπόν, γενναῖοι μου! Τώρα θὰ ἰδῶ, εἴν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ μοῦ λέγεις. Καὶ ἀφοῦ ἐκέντησε με μανίαν τὸ ἄλογό του, ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδὸς ὤρμησε σάν κανένας διάβολος μέσα εἰς τὸν κάμπο. Ἐνόμιζεν ὅτι οἱ μικροὶ καλικάντζαροι δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν· ἀλλ' αὐτοὶ πλέον εὐκίνητοι καὶ ἀπὸ τὸ ταχύτερο ἄλογο εὐρίσκοντο πάντοτε δίπλα του.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου, ὁ ὁποῖος ἐτελειώγει εἰς ἓναν κρημνόν, εἶπε:

— Νὰ μιά εὐκαιρία νὰ μοῦ δείξετε εἴν εἶσθε πραγματικῶς ἀνδρεῖοι! καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ ριφθῆ εἰς τὸν κρημνόν, με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω!

Οἱ καλικάντζαροι ἐκόνταζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στενοχωρημένοι.

— Ὁ βασιλεὺς σᾶς τὸ προστάζει! ἐφώνησεν ὁ πρίγκιψ κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του.

Τότε, ἓνας πρὸς ἓναν, οἱ δυστυχεῖς ἀνθρωπάκοι ἔπεσαν εἰς τὸ κενόν, καὶ παρεσύρθησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ὄρητικὸν ρεῦμα ποὺ ἔτρεχε κάτω εἰς τὸν κρημνόν.

— Πᾶσι καλὰ, τώρα ἐκατάλαβα πῶς εἶσθε ἀνδρεῖοι! εἶπε ὁ πρίγκιψ γελῶν. Ἀφοῦ παρετήρησε ὀλίγον κάτω μῆπως ἐγλύτωσε κανένας καὶ δὲν εἶδε τίποτε, ἐγύρισε τὸ ἄλογό του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατον, μόνος του πλέον, εὐχαριστημένος διότι διεσκέδασε.

Δυστυχία του ὁμως! Δὲν εἶχε κάμῃ ἑκατὸν βήματα, ὅτε ἓνας φοβερὸς δράκκος ἐβγήκεν ἀπὸ ἓνα σπήλαιον καὶ τοῦ ἔκλεισε τὸν δρόμον.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώνησε ὁ πρίγκιψ. Κανεὶς ὁμως, ψυχὴ δὲν παρουσιάσθη.

— Κατηραμένοι, καλικάντζαροι, ποῦ εἶσθε; ἐφώνησε πάλιν καὶ εἴηται με βίαν τὸ δακτυλίδι του. Κατὰ κακὴν τύχην ὁμως ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὸ εἶχε λησμονήσῃ εἰς τὸ παλάτι του.

Τὸ ἄλογο, τρελλὸ ἀπὸ τὸν τρόμον του, ἐσηκάνετο ὄρθιο πότε στὰ μπροστινά του πόδια πότε στὰ πιασινὰ ἕως ὅτου στὸ τέλος τὸν ἐπέταξε κάτω τὸν κάλὸν μας τὸν πρίγκιπα καὶ τοῦ ὄωσε στὰ τέσσαρα με ταχύτητα βέλους. Ὁ πρίγκιψ ἔμεινε ξαπλωμένος στὴ μέσῃ τοῦ δρόμου, ὀλίγα μέτρα μακρὰν ἀπὸ τὸν δράκον, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνοικτὸ στόμα ἔβγαζε φωτιές!

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδὸς ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ παραλυμένος ἀπὸ τὸν φόβον. Παράδοξον ἔμεις πραγματὸ δράκκος δὲν ἐκίνητο. Μῆπως ἤθελε νὰ τρομάξῃ τὸν μαχθηρὸν πρίγκιπα μόνον;

Ἐνόκτωσε. Ἀργὰ ἀργὰ, τὸ τέρας ἀπισύρθη καὶ εἰς τὸ ἀνοικτὸμα τοῦ σπηλαίου ἐνεφανίσθη μιά ἐπιγραφή, χαραγμένη με φλόγας, τᾶς ὁποίας ἔβγαζεν ὁ δράκκος πρὸ ὀλλῆς:

« Πρίγκιψ, ὅταν κανεὶς εἶναι ἀδικὸς καὶ κακὸς εἰς τὴν εὐτυχίαν του, μένει μόνος εἰς τὴν δυστυχίαν του ».

Χαμένους μέσα εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀνίκανος νὰ ἐπανεῦρῃ τὸν δρόμον του, Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδὸς ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ τὴν νύκτα ἐξω.

Οἱ καλικάντζαροι τὸν συνοδεύον

Όταν ο ήλιος ανέτειλε, προσεπάθησε να εύρη τον δρόμον του· αλλά προς μεγάλη έκπληξιν και ευχαριστήσιν του διέκρινε το παλάτι του δια μέσου των φυλλωμάτων των δένδρων και ώρμησε προς την διεύθυνσιν εκείνην, ευτυχής διότι εγγύτωςε τόσο εύκολα.

Έκτός από τους καλικαντζάρους που τον υπηρετούσαν εις το τραπέζι, ο πρίγκιψ δεν έδλεπε πλέον κανένα. Η νύκτος, που ήτο τόσο ώμορφη και πολυτάραχη όταν ήλθε δια πρώτην φοράν, εγένετο σιγά σιγά πειό σιωπηλή και μία βαθεία μελαγχολία έσκέπαζεν όλα εκείνα τα ώρατα πράγματα.

Τα ώρατα πτηνά έφαιγαν εις άλλην χώραν που ήτο πειό φιλόξενη, δια να προφυλαχθούν από τα βέλη του τυράννου. Τα λουλούδια τσαλαπατημένα απέθνησκον επάνω εις το κοτσάνι των και ή άρατος μουσική του παλατιού εγένετο σιγά σιγά πειό θλιβέρα ώσαν καμμία εκκλησιαστική μελωδία.

Ίωάννης ο Ακαρδος έπέρασε πολλές ήμέρας, εξαπλωμένος επάνω εις τα μαξιλάρια, χασμώμενος και στενοχωρούμενος μέσα εις το χρυσταλλένιο και σμαραγδένιο παλάτι του.

Μίαν ήμέραν, ειπε καθ' έαυτόν· — Άλλά που κρύπτονται λοιπόν οι ύπηκοί μου; Θα τους μαζεύσω τώρα δια να κάμω επιθεώρησιν, διότι εκουράσθηκα να βασιλεύω εις την έρημιά.

Η επιθυμία του εξετελέσθη άμέσως· πλήθος νάνων έγένεμισε την πεδιάδα· ήσαν τόσο πολλοί ώστε ήτο άδύνατον να τους μετρήση κανείς.

Ίωάννης ο Ακαρδος έφθασε καβάλα εις ένα άλογο τελευμένο με πολυτέλειαν, σπρώχων τους μέν, πατών τους δε, κοροϊδεύων τους καλικαντζάρους δια το μικρόν άναστημά των και δια το χονδρεϊδες πρόσωπόν των, τρέχονσαν κανέναν τρελλός και ευχαριστούμενος να καταστρέφη.

Ότε μίαν λέξιν φρόνιμον δεν ειπε· επειδή όλο το πνεύμα του ήτο αφροσιωμένος εις το κακόν, δεν έσκέφθη άλλο τίποτε παρά πώς να ικανοποιήσ η κακά ένστικτά του.

Του ήλθεν ή ιδέα να σύρη το σπαθί του. — Άς κυττάξω, ειπεν, εάν θα ειμπορέσω να εξολοθρεύσω μόνος μου όλους αυτούς τους διαβολάκους!

Δεν ειχε προσθήκη άκόμη να βγάλ η το σπαθί του, όταν όλος ο λαός των καλικαντζάρων εξηφανίσθη και ο κάμπος έμεινεν έρημος. Επάνω εις την χρυσήν άμμον, Ίωάννης ο Ακαρδος εδιάβασε τας λέξεις αυτάς:

«Όταν κανείς θέλη να κυβερνήση τους άλλους, πρέπει κατά πρώτον να είξέρη να κυβερνή τον έαυτόν του».

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΑΝΘΟΥΛΑ

— Στενοχωρούμαι! Στενοχωρούμαι! έλεγε κάθε μέρα Ίωάννης ο Ακαρδος παραμιλών.

Ενώ έβγαζε το δακτυλίδι του, εφώναζε: — Οέλω να ιδώ τ η πνεύμα που μ' έκαμε βασίλεια!

Άμέσως τότε ο νάνος με τα άσπρα γένεια ένεφανίσθη: — Τι άγαπάς, πρίγκιψ;

— Μου έδωσες ένα βασιλειο και δεν έχω Αύλην· ειμαι κύριος ενός μεγαλοπρεπούς Παλατιού, άλλ' αυτό είναι το Παλάτι της Σιγής και της Στενοχωρίας· έχω το δικαίωμα

να εκφράσω κάθε επιθυμίαν μου και μόλις αυτή πραγματοποιηθή, με τιμωρείς. Διατί μ' έκαμες τον δυστυχέστερον πρίγκιπα του κόσμου;

— Δεν σου είπα πρίγκιψ ότι θα είσαι ευτυχής η δυστυχής καθόσον θα εκλέξ ης το καλόν η το κακόν;

— Δεν το γνωρίζω το καλόν και μου άρέσει το κακόν. Έχω το δικαίωμα να κάμω εκείνο που μου άρέσει, και η όχι;

— Έχεις όλα τα δικαιώματα, πρίγκιψ, εκτός από το δικαίωμα να τυραννής τα όντα που σε περικυκλώνουν· εάν το κάμης αυτό, τότε οι όμοιοί σοφ' έχουν επίσης το δικαίωμα να σε άπορεύουν και να σε μισούν. Μήπως έχεις καμμίαν έρώτησιν να μου κάμης;

— Μάλιστα, θέλω να επιστρέψω εις την Αύλην του Βασιλέως πατρός μου.

— Δυστυχώς, δεν ειμπορώ να σε ευχαριστήσω· εγώ δεν ειμαι κύριος, ειμαι μόνον ο έπιστάτης του κυρίου που σε κρατά· ιδώ εις την έξοριαν· μόνον εκείνος ειμπορεί να σε έλευθερώσ η.

— Που είναι λοιπόν αυτός; Θέλω να τον ιδώ άμέσως.

— Δεν ήλθεν άκόμη η κατάλληλος ώρα, πρίγκιψ μου. Μήπως επιθυμείς κανέναν παλάτι πειό ώμορφο, καμμίαν τοποθεσίαν πειό μαγευτικήν, άκόμη μεγαλύτερα πλούτη;

— Μάλιστα, θέλω να εύρισκω παντού μάλαμα και διαμαντία, θέλω άρχοντας και ύπασπιστάς, δούλους σκυμμένους μπροστά μου και επίσης θέλω για γυναίκα μου, την ώμορφότερη πρίγκηπισσα του κόσμου!

Ο νάνος άπλωσε το χέρι του και ο Ίωάννης ο Ακαρδος εύρέθη έξαφνα μέσα εις μίαν Αύλην τόσο πολυτελή, ώστε για μίαν στιγμή θημπώθηκε.

Δεν ύπήρχον πλέον μικροσκοπικοί καλικαντζάρου, άλλ' ώραίοι άρχοντες ντυμένοι με πολυτέλειαν και ύπασπιστάι με ώραιαν φυσιογνωμίαν.

— Έλα, πρίγκιψ, η μνηστή σου έρχεται, έλα να την ύποδεχθής, ειπεν ο νάνος.

Ίωάννης ο Ακαρδος άφέθη να τον οδηγήσουν μέχρι της παραλίας και ο νάνος, δεικνύων τον όρίζοντα, ειπε:

— Βλέπεις εκείνο το άσπρο το πανί; Βλέπεις το πλοϊον εκείνο, που γλυστρά επάνω εις τα κύματα σαν καμμία γοργόπτερη άλκυών; Είναι το πλοϊον που φέρει την πριγκηπισσαν Ανθούλαν, την πειό φρόνιμη και την πειό ώμορφη βασιλοπούλα του κόσμου.

Ο πρίγκιψ, ευχαριστημένος έδλεπε με άγωνίαν το πλοϊον να προχωρή. Όταν δε το ειδε να σταματά εις την παραλίαν, έτρεξε να ύποδεχθ η την μνηστήν του.

Η πριγκηπισσα εφάνη χαριτωμένη και θαυμασιώς ώρατα, ανάμεσα εις τας κυρίας της τιμής της. Φορούσεν ένα άργυροκέντητο φόρεμα και επάνω εις τα ξανθά μαλλιά της, ένα στεφάνι πλεγμένο από κρίνα εσφιγγεν έναν πέπλον λεπτό.

Ίωάννης ο Ακαρδος δεν έστερείτο πνεύματος, καθώς γνωρίζομεν, έχαιρετίσεν ευγενώς την πριγκηπισσαν άπλώνων προς αυτήν το χέρι του.

— Καλώς ώρισες, κυρία, εις το βασιλειον αυτό που θα γίν η δικό σου. (Έπεται συνέχεια)

Οι καλικαντζάρου από τον φόβον των έτρεξαν και ήπου φύγει φύγει

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

ΑΪ-ΣΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου)

ΦΑΤΜΕ.—Χαϊνίτσα τί θα γείνη; Μπήκανε οι Γιουνανήδες μεσ' τα Γιαννιτσα! φοβούμαι! όλη τρέμω, τα παιδιά μου, άχ! μα πώς να της το πούμε; ως τα χθες είχαμ' έλπίδες, τώρα όμως! πώς αλλάζει το κσμέτι, τί είν' αυτός ο ψεύτης κόσμος!

ΣΚΗΝΗ 2.

(Εισέρχεται η Αϊσέ.)

ΦΑΤΜΕ.— Αϊσέ μου (κλαίει) ΑΪ-ΣΕ.—Γιατί κλαίς Φατμέ; τί έχεις;

ΦΑΤΜΕ.— Αϊσέ μου. ΑΪ-ΣΕ.— Αϊσέ, να παύσ ης πλέον, Φατμέ, να μ' όνομάζ ης. Πέρασαν οι χρόνοι εκείνοι, που με νόμιζες Τουρκάλα γιατί φερετζέ φορούσα· ήμουν σκλάβα, να το κρύψω;

Κι' όμως ήμουν Έλληνίδα. Τ'ονομά μου είναι Χρυσή. ΦΑΤΜΕ.— Έλεος Χρυσή να κάμης, πρέπει να μάς προ-

μη μάς πάρουν οι δικόι σας, Χρυσή, μη μάς βασανίσουν. ΑΪ-ΣΕ.— Στο μωλό σου μη το βάλ ης πώς οι Έλληνες

Είνε όλοι καλλημάρια κι' ο στρατός κι' οι άρχηγοί των. Πολεμού η για μίά ιδέα ευγενή και τους έχθρούς των εις τα χέρ η των σαν πέσουν, όλα τους τα συγχωρού η.

Δεν είναι λησταί, Βούλγαροι, σαν κ' εσάς δεν πολεμού η Φατμέ, δεν είν' ανάγκ η προστασία να ζητή ης. Μη φοβή η από κανένα. Μη φοβή η τα παιδιά μας θα σάς προστατεύ η ο νόμος και ο γυζός του βασιληά μας.

Δεν έσκέφθηκα ποτέ μου Φατμέ να σάς πληρώσω, όσα, χρόνια δέκα πένη, έχω από σάς τραβή ηει από με κακό να δ'ήτε μη το βάλατε στο νού σας, γιατί ο Χριστός μας λέγει, αγαπάτε τους έχθρούς σας. ΦΑΤΜΕ.— Αϊσέ μου.

ΑΪ-ΣΕ.— Χρυσή είναι τ' όνομά μου. ΦΑΤΜΕ.— Χρυσή μου δεν είν' ανάγκ η, ύψηλά άπ' το

τούτη τη λευκή παντιέρα η Χαϊνίτσα να κρεμά η; ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

(Εισέρχεται την στιγμήν αυτήν εκ του δωματίου ο Σελήμ κρατών την Έλληνικήν σημαίαν, την όποιαν έγραψεν προ όλιγου η Αϊσέ και άκολουθούμενος υπό της Φατμέ.)

Να της λευθεριάς ο ήλιος, της Ελλάδος το καμάρι πύχει το σταυρό κορώνα, τ η φωτίζει θεία χάρι Σελήμ, μόνος στο καράι κρέμασε την, νανεμί η πώς στο σκότος, στη σκλαβιά έλευθερία και χαρά στη τυραννία πέρα και πέρα να σκορπί η.

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

ΑΪ-ΣΕ.— Τ' είν' αυτό και τί σημαίνει ένα κάταπρο πα-

αί σάλληντες, ήμοόθη ή φωή του κήρυκος διαλαλούντος την προκήρυξ ην του στρατηγού Καλά ης.

ΚΗΡΥΞ

Έν όνόματι του βασιλέως των Έλλήνων Γεωργίου του Πρώτου, καταλαμβάνω δικαίωμα κατακτήσεως την πόλιν της Γιαννιτσας. Κηρύσσω τον στρατιωτικόν Νόμον και ύπόσχομαι ασφάλειαν ζωής, τιμής και περιουσίας εις πάντας τους κατοίκους των Γιαννιτσών άνεξαρτήτως θρησκείματος.

Έν Γιαννιτσα 20 Οκτωβρίου.

Ο ύποστράτηγος Καλά ης.

ΑΪ-ΣΕ.— Φατμέ τ' άκούς η όχι; ΦΑΤΜΕ.— Ναι καλή μου Χρυσή, όμως σιιάχομαι να

ΑΪ-ΣΕ.— Μείνε Φατμέ, μη φεύ ης, δεν σε διώχ η μη

ΣΚΗΝΗ 5.

(Εισέρχεται ο Σελήμ και η Χαλιμέ.)

ΣΕΛΗΜ.— Είδατε ανά μ' άπ' έξω που πέρασαν στρατιώται, κι' ο τελάλης διαλαλού ης να μη φοβή η κανέναν.

Τί καλοί καβαλαρεί! πόσο γελαστοί κι' ώραίοι! όλοι ήσαν ένας κ' ένας, διαλεχτοί, όλοι ήσαν νέοι.

ΑΪ-ΣΕ.— Ναι τους είδαμε παιδιά μου (προς την Χαϊνίτσα) Γρήγορα φωτιά να βάλ ης, να έτοιμά ης ό,τι πρέπει για σαπού η χαλδ ά, μη στέ ης.

ΣΚΗΝΗ 6.

(Εισέρχεται ο γέρω Χαλήμ κρατών μικράν Έλληνικήν σημαίαν εν η Χαϊνίτσα εξέρχεται.)

ΧΑΛΗΛ.— Χρυσή μου, Χριστός άνέστη.

(Όμοίον προς αυτην την άσπά ηται εις το μέτωπον εν η αυτη άσπά ηται την χείρα του. Ο Χαλήμ προς τον Σελήμ.

Κωνσταντίνε, τον φιλέ η (προς την Χαλιμέ) Έλευθερία (την φιλέ η) Παιδιά μου είνε η στιγμή άγια.

ΣΕΛΗΜ.— Δεν μάς λές Χαλήμ... ΧΑΛΗΛ.— (Διακόπτων)

Μη Χαλήμ με όνομά ης, Περικλή να με φωνάζ ης αυτό είναι τ'ονομά μου, που μου έβαλ' η νοιά μου

Ειμαι Χριστιανός και Έλλη η μα το ήθελε η μοίρα τόσα χρόνια να το χάσω, μεσ' τους Τούρκους στα θηρία.

ΣΕΛΗΜ.— Δεν μάς λές τί έχει γείνει; ο πασάς μας που

ΧΑΛΗΛ.— Τί να σάς είπω! κανείς από αυτούς δεν έχει

Γιαννιτσα παιδι μου. Σαν τραγιά που όταν πέσουν λύκοι

μέσα στο κοπάδι και σκορπού ης ένα ένα μέσα στα ήριο λαγκάδι, και δεν ξέρουν που πηγαίνου ην σαν τα κυνηγού η οι λύκοι

έτσι φύγαν οι Τούρκοι. Πάν κατά τη Σαλονική (εισέρχεται η Χαϊνίτσα.)

ΣΚΗΝΗ 7.

ΧΑΪ-ΝΙΤΣΑ.— Βράδυσσε κυρά· να βάλω εις την πόρτα

ΑΪ-ΣΕ.— Όχι φόβος δεν ύπάρ ηει, άχρηστα είνε τα κλει-

μας φυλάττου η Χαϊνίτσα τα παιδιά του Βασιληά μας.

Α.Ι.ΣΕ (προς την Χαϊνίτσαν).— Κύτταξε ποιοί μάς

ΧΑ.Ι.ΝΙΤΣΑ (τρέμουσα).— Άχ! κυρά μου, πώς φο-

(Έπεται συνέχεια)

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΩΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

στιγμήν τὸ τιμὸν, ἀπλώσα δσον ἦτο δυνατόν τὰ παντὰ μου καὶ κατέθηκα εἰς τὴν καμπίνα μου, ὅπου ἐπλόθηκα, ἐκτενίσθηκα καὶ ἔλλαξα ἐσωτερικὰ φορέματα.
Κατόπιον ἀνέβηκα ἐπάνω καὶ ἔκαμα τοὺς ὑπολογισμούς μου· εἶδον, ὅτι εὐρισκόμην ὀδοῦναι ναυτικὰ μίλλια μακρὰν τῆς Μασσαλίας. Εἰς τὴν κατάστασιν, ὅπου εὐρί-

Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ πολέμου (Γερ. Βώκον)
Οἱ πρίγκιπες καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Βασιλέως ἐν Χατζή Μπειλίκ, τῆ 30 Ἰουνίου 1913.

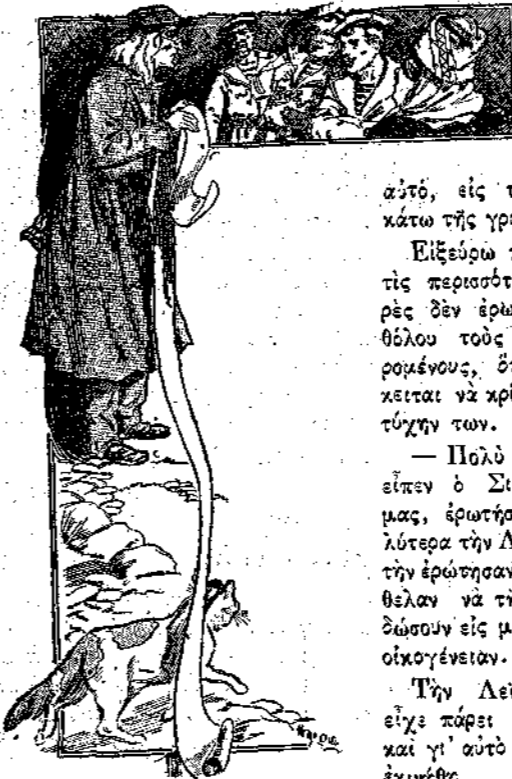
Ἦρχισα, λοιπόν, νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ σχεδιάζω τὰ μέσα τῆς σωτηρίας μου.
Ἐφαγα ἐν πρώτοις καὶ ἔπια καλά, αὐτὸ μὲ ἀνεξωγόνησέ καὶ ἔβλεπα τὰ πράγματα καθαριώτερα. Ἄφρησά πρὸς

σκοντο τὰ παντάρου, ἔπρεπε νὰ λογαριάσω, ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως δύο ἡμερῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσω εἰς τὴν Μασσαλίαν.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλου).

Αὐτοὶ εἶναι ποὺ ἐνδιαφέρονται περισσότερο εἰς τὸ ζήτημα

αὐτὸ, εἰς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς.

Εἰξέδρω καλά ὅτι τίς περισσότερες φορές δὲν ἐρωτοῦν καθόλου τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅταν πρόκειται νὰ κρίνουν τὴν τύχην των.

— Πολὺ σωστόν, εἶπεν ὁ Σιδηρόσυρμας, ἐρωτήσατε καλύτερα τὴν Λεϊλά ἐὰν τὴν ἐρώτησαν ὅταν ἤθελαν νὰ τὴν παραδώσουν εἰς μίαν ξένην οἰκογένειαν.

Τὴν Λεϊλᾶν τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ γι' αὐτὸ οὐτε κἄν ἐκινήθη.

— Τέλος, ἐσκέφθη ὅτι εἰμποροῦσα νὰ προσφέρω πολλὰς υπηρεσίας καὶ νὰ ἐργασθῶ καλύτερα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν, ἐὰν ἐλάμβανον κίχῳ τὰ ὄπλα μαζί με τοὺς Ἕλληνας, παρὰ ἐὰν ἐπῆγγαμε με τοὺς ἐπαναστάτας Κρητικούς, οἱ ὅποιοι ἴσως δὲν θὰ μ' ἐνόουσαν. Ἐπειτα, οἱ Ἕλληνες τῶν Παρισίων ἔκαμαν μίαν προπαγάνδαν, ποὺ σὲ μάγευαν καὶ ἀπήγγειλον κἄτι λόγους! ἄλλα τί λόγους! μὰ τὴν πίστιν σ' ἔκαμαν νὰ πέσῃς εἰς τὰ γόνατα καὶ νὰ τοὺς προσκυνήσῃς... Ἐπὶ τέλος ἐφυγα... Ἄχ! παιδιὰ μου, τί χαρὰ τί ἐνθουσιασμός ἦτο ἐκεῖνος!

Καὶ ὁ γενναῖος ἄνθρωπος ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴν, γιὰ νὰ ἀναπολήσῃ τὴν ὀμμορρίαν τῶν ἀναμνήσεών του ἐκεῖνων. Διότι εἶνε ἐπὶ τέλος πολὺ ὠραῖον τὸ νὰ φύγῃ κανένας με τὰ γλυκύτερα ὄνειρα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐλευθερώσῃ σκλαβωμένους λαοὺς καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ κατορθώσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ὄνειρα, διότι τότε τοῦ φαίνοντο ὅλα χαρωπὰ, ὅλα φαεινὰ, ὅλα κατορθωτά.
— Καὶ οἱ Τούρκοι προχωροῦσαν πάντοτε, ἐξηκολούθησε· καὶ δὲν ἐπρόκειτο τότε νὰ βοηθήσωμεν τοὺς Κρητας, διότι τὰ ἐλληνικὰ σύνορα εἶχαν γεμίσει πλέον με Τούρκους. Ὅταν ἤγγαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὑποδοχῇ, ζητωκραυγαί, κακὸ μᾶς φαίνονταν ὅτι ὠνευροῦμεθα. Ἐπειτα ἐτοίμασαν ἕνα σῶμα ὑπὸ τὸν πρίγκηπα Γεώργιον, εἰς τὸ ὅποιον προσετέθησαν καὶ οἱ ξένοι ἔθελοναὶ καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δώσωμεν πολὺ καλά μαθήματα εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐπειδὴ ὅμως μᾶς ἔλειπον οἱ ἀρτοποιοὶ ἀνέλαβον ἐγὼ εὐχαριστῶς νὰ εἶμαι ἀρτοποιός καὶ τότε εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος διότι κἄτι τι κάμνω διὰ νὰ

ἐλευθερωθῆ ἕνας ἡρωϊκὸς λαός, ποὺ τόσα χρόνια τότε σπαρταροῦσε κάτω ἀπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν.
Ἄλλοι ἐβλεπον αὐτὸν με θαυμασμόν· ὁ Μανωλιὸς μάλιστα ὀλίγον ἔλειψε νὰ χυθῆ ὅσπην ἀγκαλιὰ τοῦ ἥρωος ἐκείνου· καὶ μολαταῦτα συνεκρατήθη καὶ ἄρισεν ἐλευθερὰ μόνον τὰ δάκρυά του.

ΙΖ'

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΙΔΥΜΩΝ ΠΑΝΤΟΦΛΩΝ

Ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ αἰδεσιμωτάτου Χάουκινς. Ἄφραμαεν ἐκεῖ τοὺς δύο φίλους μαζί με τοὺς ἀνθρώπους των, τοὺς ὁποίους εἶχον φωνάξῃ διὰ νὰ ἀρπάξουν τὴν Λεϊλά, νὰ δροσίζωνται εἰς τὰς βρύσει, τὰς ὁποίας ἀνοίξεν τόσον ἀνεπίστως ὁ Μανωλιὸς μετὰ τοῦ Σιδηρόσυρμα. Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ βαρέλια ἀφείλαν καὶ τότε ἐχύνοντο οἱ τελευταῖες σταγόνες τῶν σιροπιῶν καὶ τῶν κρασιῶν τοῦ αἰδεσιμωτάτου, ἐνῶ αἱ βλασφημίαι τοῦ Ζοῆ Σμιθσον διεδέχοντο με τὴν σειράν των τὰς ἀπελπιστικὰς φωνὰς τοῦ Χάουκινς.

Τὰ ἀνδρεία καλλιγάρια τοῦ Σμιθσον ἐδοκίμασαν νὰ καταλάβουν ἐξ ἐφθδου τὴν οἰκίαν. Δύσκολα ὅμως ἐγένεν αὐτὸ· τὰ ὀχυρώματα τοῦ Μανωλιῦ ἐκρατοῦσαν καλά. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐστενοχωροῦσε οὔτε τὸν μίστερ Χάουκινς, οὔτε τὸν Σμιθσον· ἐπίστευον ὅς τὰ καλά πῶς θὰ τὴ ἐπαιαν τὰ

Τὰ παιδιὰ, τί ἔγαναν τὰ παιδιὰ; λέγει ὁ Κερκοῦδης τῆς Κυρα-Γιασμίνας.

πουλιὰ εἰς τὸ κλουβὶ καὶ νὰ τὰ ἐπιστρέψουν... Ἄ! ὄχι ἤθελα νὰ εἶπω νὰ πωλήσουν τὴν Λεϊλά σὲ καλὴν τιμὴν· ὁ δὲ Σμιθσον ἐσκέπτετο με ποῖαν ἀφορμὴν θὰ ἔκλειε τὰ παιδιὰ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τέλος ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὸ ζητούμενον, διότι ἐνεθυμήθη ὅτι ἠδύνατο νὰ τὰ κατηγορήσῃ ὅτι ἐλεηλάτησαν κατοικουμένην οἰκίαν· θὰ ὑπελόγιζε τὰς ζημίας, τὰς ὁποίας ἔκαμαν καὶ θὰ ζητοῦσεν ἀπὸ τὸν Γάλλον ναύαρχον νὰ πληρώσῃ αὐτάς διὰ νὰ πάρῃ ὅτις τὸν Σιδηρόσυρμα· διὰ τὸν Μανωλιόν, μπε! αὐτὸ ἦτο τιποτέμο ζήτημα! Μήπως θὰ χαλνοῦσε ὁ κόσμος ἐὰν ἐφυλακίζετο ἢ καὶ ἐὰν ἀπέθνησκεν ἕνα Κρητικόπουλο!....

Ἐν τούτοις ἕνα βαρέλι ὑπεχώρησεν, ἔπειτα μίαν καρτέλα, ἔπειτα τὸ γραφεῖον τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐπιπλῶν, φαίνεται ὅτι κατελήθη ὑπὸ πανικοῦ καὶ ἀρχίξε νὰ ζεχαρῖζεται. Ἦτο ἡ καταστροφὴ! αἱ χύτραι ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰ θρανία, τὰ θρανία ἐσπασκν τὰς φιάλας τοῦ κονιάκ, ἐνῶ ἕνας μπάγκος ἔρθηος ἐκρημνίσθη με τρομερὸν κρότον καὶ ἔπεσε ἐπάνω εἰς εἰς τὰ ἄδεια μπουκάλια, τὰ ὁποῖα, τὰ ἔκαμε πῆττα.
(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο ΖΗΛΩΤΗΣ ΗΛΙΟΣ

Είναι μεσάνυχτα. Όλα κοιμούνται. Μια νεκρική σιγή έχει σκεπάσει το χωριό.

Πήγαινε Τάκη να πωλήσεις δίπλα αβγά. Αν έχουν φρέσκα πάρε δέκα...

Το μαύρο πέπλο του ουρανού στίβουν λαμπρόφωτα αστέρια, τα οποία τρεμοσβύνουν σαν να τα χτυπά η δυνατός βορραής.

Τώρα πια το μαύρο πέπλο της νύχτας αρχίζουν να ξεσχίζονται δέσμες φωτεινές.

Μάννα μου, γλυκειά μου μάννα, πεινώ. Θέλω να φάω έρε μου και νερό κρύο.

Γεώργιος Β. Ίωακείμ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΗΤΟΣ

Σένα χωριό της επαρχίας μου ζούσε κάποτε ένας γεροντάκος σωστό έρειπιό της ζωής.

Ο γεροντάκος λοιπόν αυτός, που λέτε, ήταν φαράς. Από το πρωί έως το βράδυ ελάλητο στην άκρη της θάλασσας και με αγωνία περίμενε να πιάσει κανένα ψάρι.

ταί από τα φύκια δεν βγάει κανένας παραδες. Όσοι και ο καυμένος μας ο Χωματούλης ήταν πάντοτε απένταρος και πεινασμένος.

Κ. Σολδάτος

ΕΓΩ ΠΤΑΙΩ

Περπατούσε ο άνθρωπος σέναν από τους κεντρικότερους δρόμους μιιά επαρχιακής πόλεως.

- Για πούλημα τον έχεις αυτόν τον λαγό, πατριώτη;
Ναι.
Και πόσο τον δίνεις;
Για την αφεντιά σου εξαιρετικώς μόνον πέντε δραχμάς.

Η μικρά Ελένη εθύμωσε με τον αδελφό της και του λέγει: Τετραπόδο με πνήνητα πόδια!

Ο κύριος έβγαλε ένα κολληριστό τάλληρο, το ένεχείρισεν εις τον κυνηγόν και του παρήγγειλε συγχρόνως να τον πάη στο σπίτι του.

Ο κυνηγός στο δρόμο που πήγαινε, έκανε την εξής σκέψιν, την οποίαν κάθε κατεργάρας κάνει.

Βρε δεν είμαι κουτός; τό τάλληρο τάχω στην τσέπη μου, τον λαγό επίσης τον κρατώ στα χέρια μου...

Άλλοιώς όμως εσκέπτετο ο κύριος που αγόρασε τον λαγόν γιατί όταν πήγε στο σπίτι του και αντί λαγού βρήκε ντοματοσαλάτα στο τραπέζι, εθύμωσε υπερβολικά...

Επρόκειτο να γίνη ή δίκη. Ο κυνηγός που άρχισε να φοβάται, έπιασεν ένα δικηγόρο και του ζήτησε την γνώμη τι πρέπει να κάνη για να άνωθη.

τόρα σκέφθηκα. Στο δικαστήριο να κάνης τον μουγγό. Θα σε ρωτάη ο δικαστής και σ' θα λές «λό-λό-λό».

Η δδηγία του δικηγόρου εξεταλέσθη κατά γράμμα από τον κυνηγόν, ο οποίος ήθωώθη.

Βρε άνθρωπε του Θεού, δός μου δώ πέρα ό,τι μου αξίζει! Έλα τόρα μη κάνης τον χαζό...

Πού όμως νάκούση ο κυνηγός, ο οποίος εξήκολούθη: τόρα να κάμη τον καράλαλον.

Στό τέλος ο δικηγόρος, αφού απέλειπίσθη να πάρη τίποτε, έκούνθησ θλιβερά τό κεφάλι του λέγων.

Εύγενία Γ. Γιαννούση

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 1) Λίνιγμα. Από μίαν νήσον του Αιγαίου, αν αλλάξης τό κεφάλι ένας της Ασίας βασιλεύς άμέσως θα προβάλη.
2) Έλλειποθύμωνον. ο.ο., ο.ο.
3) Ποία νήσος (Έλληνική) φυτρώνει, άμα προσλάβη ένα Σ εις την άρχήν;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ένα άνήφι μου μου γράφει: Σεβαστή μου θεία, όλοι οι άνθρωποι κάμουν σφάλματα και έκαμα και εγώ.

Πολύ ειλικρινής ή επιστολή αυτή και θα έπεθύμουν, ίνα και όσα άλλα τυχόν άνήφια μου μου έχουν στείλει ξένα ως ιδικά των να μου τό γράψουν διά να με άπαλλάξουν από του να κρατώ ένα σωτάρι δλόκληρον με χειρόγραφα υπό έλεγχον.

Είς τα έκ Πειραιώς άνήφια μου, τά όποία μου ζητούν να τους έγκρίνω σύλλογον, διότι τά συμβούλια των άλλων συλλόγων δεν άνταπεκρίθησαν εις τάς προσοχίας των, άπαντώ:

Οπως λοιπόν οι εκλέξαντες ένα Δημοτικόν Συμβούλιον δεν ήμπορούν να εκλέξουν κατόπιν και άλλο, διότι αυτό δεν εργαζεται καλά. Έτσι και οι Σύλλογοι μας δεν ήμπορούν να εκλέξουν άλλο συμβούλιον.

συνεργάζεσθε ύπερ του εύγενούς σκοπού της διαδόσεως του καλού μας περιοδικού. Μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον θα εργαζώμεθα επιτυχώς όλοι δηλ. σεις ύπερ της διαδόσεως και εγώ ύπερ της βελτιώσεως του.

Γ. Αυρωτηζή, σε εύχαριστώ διά την έν Γαργαλιάνους δράσιν σου. Δεν πειράζει ότι πηγαίνεις εις Κυπαρισσίαν, και έχεις υπάρχει τό αυτό έδαφος εργασίας.

Μ. Πασχόπουλε, έλαβον δρ. 5,50 και δύο σου επιστολάς, αλλά δεν μου γράφεις διατι στέλλεις τά λεπτά ταύτα.

Τροπαιοφόρε, ο αριθμός της αποδείξέως σου είναι 2244.

Μαθησομένε Βασιληά, έλαβον την επιστολήν σου. Σου εύχομαι τελείαν ανάρρωσιν.

Μικρό μου Β. Λαμπουιάδη, πρέπει πρώτον να έγγραφής συνδρομητής και κατόπιν να σου στείλω τετραδίον. Τάς δρ. 6 δεν έλαβον ακόμη.

Σύλλογε Έλληνόφαι, συμπαιών πληρέστατα με την γνώμην να αγοράζετε τά φύλλα από τό αυτόθι Πρακτορείον των Έφημερίδων. Είς τό εξής δεν θα σας στέλλω φύλλα.

Έγκρίνονται: Μνημόσυον ήρωος, Προανάκρουσμα, ποιήματα Έύαρ. Ίωάννου, Ιστορική Ημέρα Αηγιτήτου Εδζώνου, Η καλύβα και τό παλάτι Η. Α. Πέρρου, Η νόχτα ποιήμα, Τό ποτάμι, Στήν ειρήνη ποιήματα Αηγιτήτου Εδζώνου, Αντιξόλου...

Έγκρίνονται: Τά ψευδώνυμα Ίωάννης Τσιμισκής (Ι.Α) Έγκρίνονται Λόγια Παιδιών: Ι. Κ. Αναστασοπούλου, Η. Δ. Πέρρου, Στ. Βασιλοπούλου.

Έγκρίνεται ο έν Μεσσήνη Σύλλογος Όσφρείς, Έξελέγησαν του Σύλλογου τούτου, πρόεδρος Β. Τερζής, αντιπρόεδρος Γ. Κωνσταντής, γραμματεύς Κ. Γρίβας, ταμίας Κ. Παπανικολάου, σύμβουλοι Αριστοτέλης Μορένας και Αλεξ. Πίνδας.

Παρακαλώ τάς έν Πάτραις άνεψιάςμου του άρτισυστάτου Σύλλογου Δαρροστεφανομένη Έλλάς να μου γράψουν ιδιοχείρως τά όνόματά των καθαρά, διότι με τά αρχικά γράμματα δεν ήμπορώ να έννοήσω τό όνομα, και συνεπώς να έγκρίνω σύλλογον.

Απορρίπτονται: Πώς μία φρόνημη όνομάσθη πρελλή διότι δεν συμβιδάζεται με την πραγματικότητα άφ' έτέρου δε δεν μπορεί να χαρακτηρησθή και ως παραμύθι.

Η κλάσσα και τά πουλιά τό μέτρον είναι άτελές. Τό Θέρος, Στή θάλασσα, Πλάτανος, Τό φεγγάρι ποιήματα ώραφα εις την εμπνευσιν, άσχημα εις την έκτέλεσιν. Στους νεκρούς ποιήμα μέτρον. Ο Μανούμιος και τό ψαρόνι ως γνωστόν. Ο καθένας τον κοροκο του γνωστόν πολύ. Στρατηγός και Δεκαεός γνωστότατον άλλως τε τό είπαμε ξένων πολέμων ανέκδοτα δεν δημοσιεύομεν. Αφήσατε τά παιγνίδια, Κιλνίς ποιήματα έντελώς άτεχνα επίσης και οι δύο δρόμοι. Η τελετή της Σημαίας.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Ο Σύλλογος Τροπαιοφόρος εύχαριστών διά τους προς αυτόν χαιρητισμούς των συναδέλφων του, στέλλει φιλικούς ασπασμούς προς τους Συλλόγους Δόξαν, Δάφνην, Νικην, Θριάμβον, Ίών και Νέαν Έλλάδα.

Ο Σύλλογος Έλληνόφαις χαιρετώ και επιθυμεί να συνδεθή δι' άλληλογραφίας με τους Συλλόγους: Δόξης, Ίοϋς, Τροπαιοφόρου, Θιάμβου, Δάφνης, Ν. Έλλάδος και Πατρίδος. Αγαθία του Σύλλογου τούτου πωλούνται έν Πρεβέζη υπό του κ. Πητρ. Μπαρτζουλιάνου προς λ. 40. Ζητούνται δραστηρίαι αντιπρόσωποι. Απευθυνθήτε. Στέφ. Βασιλόπουλον πρόεδρον Αμαλιάδα. Σας ασπάζομαι ή θεία σας Καλή.

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἀγαπητά μου ἀνήγνια,

Τοὺς γνωρίζετε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κυρίους; Εἶναι ὁ Τούρκος καὶ ὁ Βούλγαρος ὅπου εἶδατε εἰς τὸ προηγούμενον

φύλλον πιασμένους. Τὸ εὐζωνάκι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ συστήσω. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ δύο κύριοι, οἱ ὅποιοι χθὲς ἐμάλωνα, ἐγίναν, λέγουν, φίλοι τὸρα μόνις εἶδαν νὰ ἐρχεται ἀπὸ μικρὰ τὸ εὐζωνάκι μας. Καὶ οἱ δύο λοιπὸν μαζί βγαίνουν μπροστὰ διὰ νὰ τοῦ φράξουν τὸν δρόμον.

— Πίσω ρὲ φουστανιλλᾶ! Τί θέλεις στὰ μέρη μας;

— Ποιὰ μέρη σου ρὲ κλιέφτ; αὐτὰ ποὺ μοῦ πήρες; Ὅριστε! καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα φουσκο στὴ μῦτη!

— Ἐσὺ ρὲ ἀρκούδα, γασ' ἀπ' δῶ· καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ τὸν ἔστειλε καὶ αὐτὸν περίπατο!

Θέλω τὸρα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ εὑρητε τὴν πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν γίνονται αὐτά. Θὰ μοῦ εὑρετε μιαν λέξιν μὲ 9 γράμματα. Αὐτὰ τὰ γράμματα θὰ τὰ πάρειτε ἀπὸ ἓνα ἀπὸ κάθε λέξιν ἐκ τῶν ἐξῆς: καλισοδέτης, εὐζωνος, φέσι, ταροῦχι, Βούλγαρος, φούντα, Τούρκος, φουστανέλλα, καλ-σοδέτης.

Ἄναρῶν μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρίου. Εἰς τοὺς λύτας θὰ δώσω τὰ ἔδωρα τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 55^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

1) Σύ—Κέα—σικέα

2) Πηγεῖός
ἡμερὰς
ἔρων
ἔρωκ
τον
ος
ς

3) Ἐλάσσων—Ἐλασσών.

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΣ ΟΙ: Ἄθων: Ὀδυσ. Κοκκώσης, Δέσποινα Ν. Λεωτσάκου, Αἱματομένο Σίφος, Σαραντάπορος, Δ. Στεφάνου, Κορίνθου: Ἄγγ. Α. Κίννας, Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου, Ἀμαλιάδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Μεσσήνης: Γ. Γυρτέας, Β. Θ. Τριζίης, Γαργαλιάνων: Ν. Γ. Παντελής, Διον. Ι. Δημάκης, Τριπόλεως: Εὐάγ. Οἰκονομόπουλος, Νέα Γενεά, Δημ. Καραγιάννης, Πολ. Σανιδόπουλος, Ἄλ. Σανιδόπουλος, Π. Ταγκαλάκης, Σταῦρος Χ. Καρώνης, Σπάρτης: Βασ. Κ. Παπαδόπουλος, Κερκύρας: Ἀναξωγονηθεῖς Ἑλληνισμός, Πύργου: Διάβολος Σουδάτος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Κυπαρισσίας: Δ. Ι. Πολιώτης, Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Λαριίδης: Γλυκερία Τσαπάλου, Πύργου: (Τριφυλλία) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Πιαλίον: Δ. Π. Μπομπότης, Λιξουρίου: Παρασκευὴ Χ. Κουλουμπῆ.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Σαραντάπορος (ἓνα ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-Ποστάλ). Γ. Γυρτέας (5 τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΣ ΟΙ: Ἄθων: Στ. Ν. Λαμπρινίδης, Ι. Ρουβινέτης, Γ. Καρβούνης, Ταυγέτη, Ἄργους: Μ. Ν. Οἰκονόμου, Σπάρτης: Ντίκος Π. Βερροϊόπουλος, Ἀμαλιάδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Πειραιῶς: Ν. Κριεζής, Ἄν. Μανίχης, Π. Χ. Μπισλάνης, Ἡλ. Π. Γεωργιλᾶς, Ἄλ. Ι. Κοντέπας, Βόλου: Ἐκατόμβη Σαραντάπορου, Χαροκοπιῶ: Μινέλαος Η. Ἀρβανίτης, Τριπόλεως: Χρυσόμαλλον Δέρας, Παλ. Φαλήρου: Ἄγγ. Μπαλακάκης

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Ἄλ. Ι. Κοντέπας (εἰς Χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους Βέρν). Μ. Ἀρβανίτης (3μη-νον συνδρομῆν)

ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Γαργαλιάνων: Ν. Ε. Σάρχου, Πολ. Σάρχου, Τριπόλεως: Δημ. Σωτηρόπουλος, Πύργου: Περιφῆμος Σουδα, Ἄργους: Τρελλὴ Νεράϊδα, Εὐγὴ τῆς Μάννας, Ἄθων: Σιδηρὰ Μαραγκία, Σ. Περιμένης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Ν. Ε. Σάρχου (ἓνα τεύχος τοῦ καλλιτέχνου).

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΩΝΟΣ 55^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

ποδηλατον
ρεβόλβερ
οβλι
παΡάσημου
σπαθι
αὐτοκίνητον
τΗλεβόλον

Δοιράνη

ΟΡΘΗ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΟΙ: Πύργου: Διάβολος Σουδάτος, Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Περιφῆμος Σουδα, Πύργου: (Τριφυλλία) Γ. Κ. Μιχαλόπουλος, Τριπόλεως: Δημ. Σωτηρόπουλος, Νέα Γενεά, Παλ. Ἀθ. Σανιδόπουλος, Π. Ταγκαλάκης, Ἄθων: Ι. Ρουβινέτης, Ὀδ. Κοκκώσης, Στ. Ν. Λαμπρινίδης, Σέρλοκ-Χόλμς, Γ. Καρβούνης, Ι. Κάππας, Δέσποινα Ν. Λεωτσάκου, Αἱματομένο Σίφος, Σαραντάπορος, Ταυγέτη, Δ. Στεφάνου, Κορίνθου: (Κ. Α.) Πειραιῶς: Κ. Κ. Λαμπαδάρης, Ἀναστ. Μανίχης, Ἡλ. Π. Γεωργιλᾶς, Παν. Μπισλάνης, Ἀμαλιάδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Σοφία Βασιλοπούλου, Λαριίδης: Ἄλ. Ἐξάρχου, Ν. Δ. Σηλοβριδής, Γαργαλιάνων: Ν. Γ. Παντελής, Νικ. Σάρχου, Πολ. Σάρχου, Βόλου: Ἐκατόμβη Σαραντάπορου, Κερκύρας: Ἀναξωγονηθεῖς Ἑλληνισμός, Χαροκοπιῶ: Μινέλαος Ἡ. Ἀρβανίτης, Ἄργους: Εὐγὴ τῆς Μάννας, Ἄγγ. Καμπόσας, Τρελλὴ Νεράϊδα, Παλ. Φαλήρου: Ἀ. Μπαλακάκης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδιον διὰ κλήρου οἱ: Ι. Κάππας (ἓνα ἄλμπουμ διὰ Κάρτ-Ποστάλ). Ἐκατόμβη Σαραντάπορου (5 τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου), Τρελλὴ Νεράϊδα (εἰς Χειμῶν εἰς τοὺς Πάγους Βέρν). Ι. Ρουβινέτης (3μηνον συνδρομῆν). Περιφῆμος Σουδα (ἓνα τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου).